

И познайникътъ продължава да пощи съ очи братата му и мустацитѣ му, насърденъ отъ сполуката на първото си откритие.

Писателятъ едвамъ може да срие досадата си отъ този интересъ на приятеля къмъ неговата личностъ. Ненадѣйно той поблѣднява.

Той вижда, че излазя изъ една къща...

Каишевъ!

Познайникътъ му нѣмѣ време да довърши обиска си: Кардашевъ, като стрела мина прѣзъ посето и се захпти прѣзъ полянката къмъ старитѣ еврейски гробища.

Той почти тичаше. Нагази въ едно мочурливо мѣсто, но благополучно мина, като остави само единия си калошъ. Отдѣхна си само, когато, затуленъ задъ едва усамотена къщица на поляната, той видѣ, че жълтата изрусѣла шапка отмина съ голѣмия си носъ.

Той продължи напредъ. Поляната скоро се свърши съ едно стрѣмно спускане въ влажната долина на Владайска рѣка. Той се спрѣ на тая висока точка, за да се порадва на хубавия гледъ на зелената долина, на голитѣ пожълтѣли полета отвѣлъ нея, които на вълнения се издигатъ къмъ политѣ на Люлинъ-Планина, а въ хоризонта — нагрездения планински полувѣнецъ, който опасва отъ западъ софійското поле. Подъ краката му, като на дланъ растиласе се Ючъ-Бунаръ. затъналъ до колене въ ниската си блатиста равнина. съ еднообразието на тувленитѣ си покриви, които на сѣверъ се покатерватъ по хълма на Коневица, сѣкашъ, че искатъ да излѣзатъ на сухичко.

Едно задрѣмало куче, което той сепва съ присѣствието си, лавнува възъ него и отбѣгва, испращано отъ другия калошъ.

Нищо друго не нарушаваше безлюдieto на това отстранено мѣсто. Запусталостта му се увеличаваше още отъ близостта на еврейскитѣ гробища съ полегатитѣ плочи и дълбока меланхолия.